நமது தேவன் வரலாற்றுப் பூர்வமானவர்

சிருஷ்டிகர் என்ற வகையில் தேவன், நாம் வாழுகின்ற சந்தர்ப்பப் பொருளை அளித்தார். நாம் பூமிக்குரியவர்கள். நாம் தேவனுடனும், ஒருவர் மற்றவருடனும் மற்றும் இயற்கையுடனும் இசைவாக வாழக்கூடிய மிகச் சிறந்த இடத்தை தேவன் நமக்காக ஏற்பாடு செய்தார். பாவம் உலகத்தில் பிரவேசித்த போது, "பூமியின் மீதிருந்த பரலோகம்" மறைந்து போயிற்று. முதல் மனித இணையானவர்கள் பாவத்தினால் தேவனிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டனர். அவர்களுக்கு வாழ்க்கையைக் கடினமாக்கிய வெறுப்புக் குரிய சில அம்சங்கள் பூமியில் தோன்றத் தொடங்கின. சாத்தான் தடையேது மின்றி திரிந்தான். தேவனுக்கும் சாத்தானுக்கும் இடையிலான பெரும் யுத்தமானது பெரும் சீற்றமடைந்தது.

தேவனுடனான முழு ஐக்கியத்திற்கான பாதையை மனிதன் தேர்ந்து கொள்வதற்கு தேவன் ஒரு வழிமுறையை அளித்திருந்தார். இடர்ப் பாடானது உண்மையானதாக இருந்தது. உறவானது அதிகாரப்பூர்வ மானதாய் இருக்க முடிவதற்கு அது மட்டுமே ஒரே வழியாய் இருந்தது; இல்லையென்றால், தேர்ந்து கொள்வதற்கான அவர்களுடைய திறமை யானது ஒன்றுமற்றதாகவும் வீணானதாகவும் ஆகிவிடுவதாயிருந்தது. உறவானது இயந்திரத்தனமானதாகவும், இயந்திர மனிதன் போன்ற தாகவும், வெறுப்பூட்டும் அடிமைத்தனமாகவும் இருந்திருக்கும். ஆதாமும் ஏவாளும் பயங்கரமான ஒரு தவறைச் செய்தனர். அவர்கள் தவறான தேர்ந்து கொள்ளுதலைச் சுயாதீனமாக மேற்கொண்டனர். விளைவுகள் தள்ளாட வைப்பவைகளாகவும், அவைகளில் பல உடனடியானவை களாகவும் இருந்தன. தேவன் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்த ஜீவன் தரும் ஆவியானவர் தடை பண்ணப்பட்டார். அவர்கள் பாவம் செய்த நாள் முதற் கொண்டு அவரிடமிருந்து பிரிக்கப்பட்டனர். மரணம் என்பது பிரிவு என்று அர்த்தப்படுகிறது. ஆதாமும் ஏவாளும் ஜீவ விருட்சத்தில் இருந்து துண்டிக்கப்பட்டனர்; ஆகையால், அவர்கள் சரீரத்திற்குரிய மரணம் அடைய விதிக்கப்பட்டனர்.

"அது மிகவும் பயங்கரமானதாக உள்ளது!" என்று நாம் கூறுகின்றோம். நாம் அவர்கள் மீது எவ்வளவாய்ப் பரிதாபப் படுகின்றோம்! இருப்பினும், இது வரலாற்றின் முடிவல்ல என்பதை நாம் உணர வேண்டும். அவர்களுடைய பாவத்தின் விளைவானது அவர்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானதாக இருக்கவில்லை. அவைகள் மிகப் பரவலான செயல் விளைவைக் கொண்டிருந்தன. அமைதியான ஒரு ஏரியில் கல் ஒன்று

போடப்படுகையில் வட்டலைகள் பரவி கரையை அடைவது போல, அவர்களுடைய பாவத்தின் விளைவுகள் நம் வாழ்வை வந்து அடைந்தன. பாவம், ஆக்கினைத் தீர்ப்பு மற்றும் மரணம் ஆகியவை எல்லாருக்கும் பரவியது. ''எல்லாரும் பாவம் செய்து தேவ மகிமையற்றவர்களாகி'' (ரோமர் 3:23). "இப்படியாக, ஒரே மனுஷனாலே பாவமும் பாவத்தினாலே மரணமும் உலகத்திலே பிரவேசித்தது போலவும், எல்லா மனுஷரும் பாவஞ் செய்தபடியால், மரணம் எல்லாருக்கும் வந்தது போலவும் இதுவுமாயிற்று" (ரோமர் 5:12). "ஆகையால், ஒரே மீறுதலினாலே எல்லா மனுஷருக்கும் ஆக்கினைக்கு ஏதுவான தீர்ப்பு உண்டானது போல,'' (ரோமர் 5:18). கணக்கொப்புவிக்கக் கூடியவர்கள் என்ற வகையில் நாமும் கூட "தோட்டத் திற்குப் புறம்பே" நிற்கின்றோம். அவர்களுடைய வீழ்ச்சியானது நம்முடைய வீழ்ச்சிக்கு வழி நடத்திற்று. தேவனிடத்திலிருந்து அவர்களுடைய பிரிவானது தேவனிடத்திலிருந்து நம்முடைய பிரிவுக்கு வழி நடத்திற்று. பழங்கால ஏசாயாவுடன் நாமும் தேவனுக்கு முன்பாக நின்று, "ஐயோ! அதமானேன்!" (ஏசா. 6:5அ) என்று கதறுகின்றோம்.

நாம் நம்பிக்கையற்றவர்களாய் இருக்கின்றோமா? சாத்தானுடைய பயங்கரங்களின் புகழற்ற கண்காட்சியில் அவனுடைய காட்சிப் பொருளாகும்படி நாம் வீழ்த்தப் பட்டிருக்கின்றோமா? தேவன் தம்முடன் என்றென்றைக்கும் ஐக்கியம் கொண்டிருக்கக் கூடிய வகையில் உள்ளவர் களைச் சிருஷ்டிப்பதில் அவருடைய தோல்விக்கான நித்தியத்தின் ஆதாரமாக நாம் இருக்க வேண்டுமா? இவை யாவும் ஆழ்ந்த எண்ணங் கொண்ட கேள்விகளாய் இருக்கையில், நாம் ஒரே குரலில் பின்வரும் வலிவான பதிலைக் கொடுக்க முடியும்: "இல்லை!" நாம் நம்பிக்கையை இழக்கத் தேவையில்லை, ஏனென்றால் தேவன் நம் மீது நம்பிக்கையிழந்து விடவில்லை. நாம் உண்மையாகவே தேவனுடைய வெற்றியை நிலை நாட்ட முடியும்-மற்றும் தோல்வியின் சிந்தனை எதையும் நீக்கிப் போட முடியும். இவைகள் உற்சாக மூட்டும் வார்த்தைகளாய் இருக்கின்றன, ஆனால் இவைகள் கருத்துப் பொருள் கொண்டுள்ளனவா? இவைகளுக்கு ஏதேனும் அடிப்படை உள்ளதா? இது விருப்பம் நிறைந்த சிந்தனை மட்டுமல்ல என்பதற்கு நாம் கொண்டுள்ள உறுதிப்பாடு என்ன? இவைகளுக்கான பதில் தர, கவனம் செலுத்துவதில் மாற்றம் தேவைப் படுகின்றது. இவைகளுக்குப் பதிலானது நம்மிடத்தில் இருந்தல்ல தேவனிடத்தில் இருந்தே வரவேண்டியதாக உள்ளது.

முந்திய பாடத்தில் நாம் தேவனுடைய சிருஷ்டிப்புப் பணியை நோக்கினோம். நாம், அவரது மதிநுட்பம், பிரசன்னம் மற்றும் வல்லமை ஆகியவை காட்சிப்படுத்தப்பட்டதைக் கண்டோம். மனிதர்கள் எப்பொழுதும் அவருடன் முழுமையான ஐக்கியத்தில் இருக்க வேண்டும் என்ற அவரது விருப்பத்தையும் நாம் கண்டோம். அவருடைய சிருஷ்டிப்புப் பணியில் நாம் இவை எல்லாவற்றையும் கண்டோம். அத்துடன் கூடுதலாக, ''பூமியின் மீது பரலோகமானது'' இந்த ஐக்கியத்திற்கான சந்தர்ப்பப் பொருளாய் இருந்ததையும் நாம் கண்டோம். எல்லாமே தோல்வியில் முடிந்தது என்று முடிவு செய்வது துயரமான தவறாகும். நாம் மிக

முக்கியமான உண்மையைக் கவனிக்கத் தவறி விடுவோம்: தேவன் படைப்பவராக இருப்பது மட்டுமின்றி வரலாற்றுப் பூர்வமானவராகவும் இருக்கின்றார். வரலாற்றில் அவரது பணியானது, நமக்கு சிருஷ்டிப்பில் அவரது பணியைப் போலவே குறிப்பிடத் தக்கதாக உள்ளது. இவை இரண்டுமே அவருடனான நமது நித்திய வாழ்வுக்கு இன்றியமையாதவை களாக உள்ளன. முதலாவதாக, அவர் நம்மைப் படைக்காதிருந்தால் நாம் இருக்கவே மாட்டோம். இரண்டாவதாக, அவரது படைப்பின் வரலாற்றில் அவர் செயல்பாடுள்ளவராக இல்லாதிருந்தால், நாம் அழிந்திருப்போம்.

வரலாற்றில் தேவன் செயல்படுகின்றார் என்பதை நாம் எவ்விதம் அறிகின்றோம்? படைப்பில் அவரது பணியை நாம் அறிகிற வண்ணமாகவே இதையும் நாம் அறிகின்றோம். படைப்பானது அவருடைய கை வேலையை வெளிப்படுத்துகின்றது; வரலாறானது அவரது ஈடுபாட்டை வெளிப்படுத்து கின்றது. தேவனுடைய சிருஷ்டிப்பின் கிரியையும், மற்றும் அவரது வரலாற்றின் கிரியையும் வேதாகமத்தில் நமக்கு விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

வரலாற்றுக்குப் புறம்பே தேவன்

தேவனைப் பற்றிய வரலாற்று ரீதியான கண்ணோட்டத்தைக் காட்டிலும் வேதாகமத்திற்கு அதிகம் அடிப்படையானது எதுவும் இல்லை. தேவன் நித்தியத்திலும், காலத்திலும் வாசம் பண்ணுகின்றார். நித்தியம் என்ற கடலில், காலம் என்பதை ஒரு நீர் மூழ்கிக் கப்பல் என்பதாக நாம் சிந்தையில் கண்ணோக்குவோம். நாம் அந்த நீர் மூழ்க்கிக் கப்பலில் வாழ்கின்றோம். இப்பொழுது நாம் அந்தக் கப்பலுக்குள்ளாக இருக்கும் இடத்திலேயே இருந்து கொண்டிருக்கிறோம். வரலாறானது அந்தக் கப்பலுக்குள்ளாகவே செயல்பட வேண்டியதாக உள்ளது. இருப்பினும், தேவன் இந்த நீர் மூழ்கிக் கப்பலுக்குள் (காலத்தில்) மட்டுமின்றி, அவர் கடலிலும் (நித்தியத்தில்) இருக்கின்றார். நீர் மூழ்கிக்கப்பலுக்குள் அவருடைய செயல்பாடுகள், கடலுக்குள் அவரது நோக்கில் இருந்து எடுக்கப்படுகின்றன. இது நமக்கு மாபெரும் மறைவான கருத்தைக் கொண்டுள்ளது.

முதலாவது, நாம் அவரது நோக்குடையவர்களாய் இல்லாதிருப்பதால், நாம் எப்பொழுதுமே அவருடைய செயல்பாடுகளைப் புரிந்து கொள்ளவோ அல்லது காணவோ கூட முடியாது. இரண்டாவது, அவர் செய்து முடித்த உற்பத்தியின் மூலம் படைப்பில் அவரது கிரியையைக் காண முடிவது போலவே (சங். 19:1) வரலாற்றில் அவருடைய பிரசன்னமானது, அவர் இந்தக் கப்பலைச் செலுத்துகின்ற வழிமுறையில் காணப்படலாம். மூன்றாவது, பொதுவான வெளிப்படுத்துதலிலும் (இயற்கை) மற்றும் குறிப்பிட்ட வெளிப்படுத்துதலிலும் (வேதாகமம்) நாம் தேவனுடைய படைப்பின் பணியைக் காண்பது போலவே, நாம் அவரது வரலாற்றுப் பூர்வமான பணியையும் காண்கின்றோம். பொதுவான வரலாற்றில் அவரது பணியைப் புரிந்து கொள்ளுவது நமக்குக் கடினமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் அவரால் தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட மக்களுடன் அவர் செயல்படும் விதம் பற்றி வேதாகமத்தின் விபரங்களில் குறிப்பாகச் சுட்டிக்காட்டப்

பட்டுள்ளது. ஆகையால், தேவன் சரித்திரபூர்வமாக செயலாற்றுகிறார் என்பதை யோசிக்கும்படி வேதாகமத்திற்குத் திரும்புவோம்.

வரலாற்றிற்குள் தேவன்

வேதாகமத்தில் நாம் வியப்புக்குரிய சிலவற்றைக் கண்டறிகின்றோம். வரலாறு என்பது தொடர் நிகழ்ச்சிகளின் பதிவைக் காட்டிலும் அதிக மானதாக உள்ளது என்பதை நாம் காண்கின்றோம். நோக்கத்தின் அறிவுப் பூர்வமான கருத்து ஒன்று உள்ளது. நமக்கான தேவனுடைய சந்தர்ப்பப் பொருளானது முதலில் படைப்பின் சந்தர்ப்பப் பொருளாய் உள்ளது. இப்பொழுது இது வரலாற்றுச் சந்தர்ப்பப் பொருளாக உள்ளது. முதலாவது சந்தர்ப்பப் பொருளானது பாவத்தினால் பாழாக்கப்பட்ட பொழுதும், தேவன் நம்மை விட்டு விடவில்லை. இரண்டாவது சந்தர்ப்பப் பொருளா னது பாவத்திலிருந்து தப்புவதற்கான வாய்ப்பை நமக்குத் தருகின்றது. ஆகையால், வரலாறானது அடிக்கடி "இரட்சிப்பின் வரலாறு"[1] என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இது, வரலாற்றில் உள்ள ஒவ்வொன்றும் இரட்சிக் கின்றது என்று அர்த்தப்படுவதில்லை, ஆனால் வரலாற்றிற்குள் தேவன் இரட்சிக்கும் நோக்கம் ஒன்றைக் கொண்டுள்ளார் என்று அர்த்தப் படுகின்றது.

வரலாற்றில் இந்த இரட்சிப்பின் நோக்கமானது சில வேளைகளில், தேவன் தம் பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வடிவமைப்பின் நிறைவேற்றத்திற்கு மக்களை அவர் இயக்குகின்ற வழிமுறையில் கவனிக்கப்படுகின்றது. நோவா தம்மையும், தம் குடும்பத்தையும் மற்றும் உயிரினங்கள் அனைத்தின் வகைகளையும் காத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு பேழையைக் கட்டும்படி தேவன் அறிவுறுத்தினார். நோவாவுக்கும் அவரது குடும்பத்திற்கும் இது நிச்சயமாகவே ஒரு நல்ல செய்தியாகவே இருந்தது, ஆனால் மனித இனத்திற்கு இது அதை விட மிகவும் நல்ல செய்தியாக இருந்தது. பொல்லாங்கு நீக்கிப் போடப்பட்டு, உயிர் வாழ்வானது காத்துக் கொள்ளப்பட்டது (ஆதி. 6:1-9:17). தேவன் நோவாவை இரட்சித்தார், ஆனால் அவர் இன்னும் மேன்மையான திட்டங்களை வைத்திருந்தார்.

ஆபிராம் தம் வீட்டாரையும், ஊரையும்/இனத்தாரையும் விட்டு அவர் அறிந்திராத நாட்டுக்குச் செல்லும்படி தேவன் அவருக்கு அறிவுறுத்தினார். அசாதாரணமான ஒன்றைச் செய்யும்படி தேவன் இந்த மனிதரை நெறிப்படுத்தியது ஏன்? "மேன்மையான மூதாதை" என்று அர்த்தப்படும் ஆபிராம் என்ற பெயரானது, "திரளான கூட்டத்தின் மூதாதை" எனப்படும் ஆபிரகாம் என்ற பெயராவதும், அவர் மூலமாக பூமியில் உள்ள சகல ஜாதிகளும் ஆசீர்வதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதும் தேவனுடைய திட்டமாய் இருந்தது. ஆபிரகாம் எபிரெயனாக, எபிரெய மக்களின் தகப்பனாக (ஆதி. 12:1-4; 14:13; ஏசா. 41:8) ஆனார், மற்றும் மேசியாவாகிய இயேசுவுக்கு (Yeshua ham mashiach) தம்மை ஒப்புக் கொடுக்கும் யாவரும் உறுதியாகவே ஆபிரகாமின் சந்ததியாகின்றனர் (கலா. 3:26-29). வரலாற்றின் ஓட்டமானது தேவனுடைய கரங்களில் இருந்தது.

ஆபிரகாமின் கொள்ளுப் பேரனான யோசேப்பு, நிகழ்வு நிறைந்த மற்றும் முன்னுரைக்க வியலாத வாழ்க்கையை நடத்தினார். கானானில் இருந்த நாடோடிக் கூட்டத்தின் தலைவருடைய மகன், பார்வோனின் படைத்தலைவனுடைய வீட்டில் ஒரு அடிமையாவான் என்று யார் நினைத்திருக்க முடியும்? இந்த எபிரெய அடிமை கனவீனப்படுத்தப்பட்டு, சிறையிடப்பட்டு, கடைசியில் பார்வோன் தவிர எகிப்து தேசம் முழுவதற்கும் மிகவும் அதிகாரம் கொண்ட பதவிக்கு உயர்த்தப்படுவார் என்பதை எவர் முன் கண்டிருக்கக் கூடும்? கடைசியாக, தேவனுடைய மக்களாகிய எபிரெயர்களை யோசேப்பு மீட்க வருவார் என்பதை எவராவது முன்னுரைக்க முடிந்ததா?

வரலாற்றில் தேவனுடைய செயலானது காண்பதற்கு வழக்கமாக இயலாததாகவே உள்ளது. இருப்பினும், நாம் அவரது அருளிரக்கத்தைக் காணாதிருப்பதால் அது கிரியை செய்வதில்லை என்று அர்த்தப்பட்டு விடாது. யோசேப்பின் வாழ்க்கையைத் தேவன் இயக்கிய விதமானது யோசேப்பை இரட்சிப்பது என்பதைக் காட்டிலும் மேலான நோக்கத்திற்கானதாக இருந்தது (ஆதி. 45:4-15). இது அவரது மக்களைப் பாதுகாக்கவும், நிலைத்திருக்கச் செய்யவுமானதாக இருந்தது.

எகிப்தின் வல்லமையுள்ள அதிகாரமானது நம்புதற்கரிய நிகழ்ச்சிகளின் தொடரினால் ஒன்றுமற்றதாக்கப்பட்டது. எபிரெயச் சிறு குழந்தையான மோசே, புதிதாய்ப் பிறந்த மற்ற எபிரெய ஆண் குழந்தைகள் எல்லாரையும் போலவே தம் பிறப்பின் போதே கொலை செய்யப்பட வேண்டும் என்ற கட்டளை பிறப்பிக்கப்பட்டவராய் இருந்தார். பார்வோனின் மகளால் நைல் நதியில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட வினோதமான நிகழ்வின் மூலம் அவர் மரணத்திற்குத் தப்பினார். எபிரெய அடிமைகளின் இந்த மகன் அரசருடைய அரண்மனையில் வளர்க்கப்பட்டார். யூத வரலாற்றாளரான யோசிப்பஸும், கிறிஸ்தவ எழுத்தாளரான தெர்த்துல்லியனும்[2] மோசேயைப் பற்றி எழுதினர். எகிப்தியப் படையில் மோசே ஒரு மாபெரும் படைத்தலைவனாக இருந்தார் என்று அவர்கள் உறுதிப்படுத்துவதுடன், எத்தியோப்பியர்கள் மீது அவரது படையணியின் வெற்றி பற்றியும் அவர்கள் விவரித்தனர்.[3] பின்னாளில் மோசே சீனாய் தீபகற்பப் பகுதிக்குத் தப்பி ஓடி, தமக்கு எண்பது வயதாகும் வரையிலும் உலக விஷயங்களில் இருந்து தனிமைப் படுத்தப்பட்ட நிலையில் இருந்தார்.

தேவனுடைய மக்களை எகிப்திலிருந்து விடுதலையாக்கிக் கொண்டு வரும்படியான ஒரு கட்டளையை அவர் தேவனிடத்திலிருந்து பாலைவனத்தில் பெற்றார். ஆடு மேய்ப்பவன் ஒருவர், எகிப்தியப் பார்வோனிடம் அவன் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கூறுவதைக் கற்பனை செய்து பாருங்கள்! பார்வோன் தன் அடிமைகளின் கூட்டத்தை புறப்பட்டுச் செல்லும்படி அனுமதிக்க முரட்டுத்தனமாக மறுத்து விட்டான். இருப்பினும் அதிகமான உபத்திரவமும் கூக்குரலும் தேசத்தில் ஏற்பட்ட பிறகு-எகிப்தியரின் வீடுகள் ஒவ்வொன்றிலும் புலம்புதல் உண்டான பிறகு-அவன் கடுமை குறைந்தவனானான். எகிப்தின் அடிமைகளாய் இருந்து புறப்பட்ட எபிரெயர்கள் சீனாய் மலையருகில் விடுதலை பெற்ற மக்கள்

கொண்ட ஒரு தேசமாக ஆனார்கள். வரலாற்றின் ஓட்டமானது மாற்றப் பட்டது. மீண்டும் ஒருமுறை வரலாற்றுப்பூர்வமான தேவன் தமது வல்லமையையும் அருளிரக்கத்தையும் காட்சிப்படுத்தினார் (யாத். 3-20).

> *கர்த்தரின் செய்கைகள் பெரியவைகளும், அவைகளில் பிரியப்படுகிற*
> *எல்லாராலும் ஆராயப்படுகிறவைகளுமாயிருக்கிறது.*
> *அவருடைய செயல் மகிமையும் மகத்துவமுமுள்ளது,*
> *அவருடைய நீதி என்றென்றைக்கும் நிற்கும்.*
> *அவர் தம்முடைய அதிசயமான செய்கைகளை நினைவுகூரும்படி*
> *செய்தார்,*
> *கர்த்தர் இரக்கமும் மனுஉருக்கமுமுள்ளவர்.*
> *தமக்குப் பயந்தவர்களுக்கு ஆகாரம் கொடுத்தார்;*
> *தமது உடன்படிக்கையை என்றென்றைக்கும் நினைப்பார்.*
> *ஜாதிகளின் சுதந்தரத்தைத் தமது ஜனங்களுக்குக் கொடுத்ததினால்,*
> *தமது கிரியைகளின் பெலத்தை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தினார்.*
> *அவருடைய கரத்தின் கிரியைகள் சத்தியமும் நியாயமுமானவைகள்;*
> *அவருடைய கட்டளைகளெல்லாம் உண்மையானவைகள் .....*
> *அவர் தமது ஜனத்திற்கு மீட்பை அனுப்பி,*
> *தமது உடன்படிக்கையை நித்திய உடன்படிக்கையாகக்*
> *கட்டளையிட்டார்;*
> *அவருடைய நாமம் பரிசுத்தமும் பயங்கரமுமானது*
> *(சங். 111:2-9).*

குறிப்புகள்

[1]Heinz Zahrnt, *The Question of God* (New York: Harcourt Brace Jovanovich, 1969), 287. [2]*தெர்த்துல்லியன் அவர்கள் லத்தீன் மொழியில் ஆதி முக்கிய கிறிஸ்தவ எழுத்தாளர்களில் ஒருவர் ஆவார். இவர் கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் மூன்றாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலும் வாழ்ந்தார்.* [3]Josephus *Antiquities* 2.10 and footnotes.